

kere lokalen, in afgedragen kledij, gezeten om een zelf mee-gebrachte kaars, zat ze tussen de kinderen, bezield als ze was van een hooggestemd ideaal. Toen deden ook de nijverheidsscholen een beroep op haar. Op alle 6 scholen gaf zij aan alle klassen een uur muziekles per week! Dat wilde zeggen, dat zij 's morgens vroeg (vaak in het donker begeleid door haar echtgenoot) van huis moest, gewapend met een paar dunne boterhammen en vaak 's avonds in donker pas thuis kwam.

Toen in 1946 het huis Slotlaan 52 leegkwam, wist zij dit voor de Volksmuziekschool te bemachtigen en kon de administratie van haar woonhuis naar dit gebouw worden overgebracht. Na de bevrijding zijn met een onbeschrijflijke vaart de zanguren op de nationale feestdagen tot meer dan 6 op één dag gestegen en tot Schiedam, IJsselmonde en Dordrecht uitgebreid. Natuurlijk kreeg zij de leiding van de kinderzang bij de officiële ontvangst van Sint-Nicolaas op het stadhuis en bij de inwijding van de Noorse kerstboom. Zo groeide haar betekenis voor de Rotterdamse bevolking.

In mijn herinnering staat nog zo vers het 30-jarig jubileum van het Kralingsche Volkshuis, dat juist op 17 juni 1951 werd gevierd. Zij maakte zich los van haar eigen verjaardagsvisites en kwam naar Perenhof, waar 150 reunisten op haar wachtten en mr. K. P. van der Mandele haar persoonlijk complimenteerde en een geschenk overhandigde.

Op 30 april 1952 stonden we als ieder jaar om 10.30 uur voor het stadhuis bij de houten stellage, waaromheen de Nederlandse vlag gedrapeerd was: de Postharmonie, het volkszangkoor, de tienduizenden en zoals altijd mevrouw Grimberg met haar dirigeerstok! Na het zingen beklom de burgemeester het podium om haar de penning van de Leuve te overhandigen. Een heel bijzonder moment in haar leven!

In 1955 werd mevrouw Grimberg 70 jaar en wie die avond op de 's-Gravenwetering is geweest zal bemerkt hebben, welk een grote plaats zij in de harten van de mensen innam, wat die avond onvergetelijk maakte. Eén en al blijdschap, diepe dankbaarheid aan beide kanten; een warmere ovatie was niet denkbaar!

In oktober 1955 bestond de Ned. Vereniging ten behoeve van Volkszang, waarvan zij hoofdbestuurslid was, vijftig jaar! Op dat feest in Lommerrijk is mevrouw Grimberg gedecoreerd met de Ridderorde van Oranje-Nassau: ze had het zó verdiend!!